

Esén:

Na hribu.

Bršijan ouija slene grada,
 dvorane prazne so in polodprte,
 DSU okna, duri Dse so noč in dan odprte,
 več ne boji se stolp napada.

Spomladi stara češnja, nekdej belozala,
 kot žalost tam na grajskem vrtu je cnetela.
 Burja ji je borne coete nzela —
 komu pač naj bi češnje dalu?

Pleael in irava rase čezinčez.
 V kotu se razpenja zapuščenu trta.
 Ae priskaklja več po cnetice urta
 grajski zlatolas olrok — — —

Izmrla je družina, nekdej ioli slavna,
 ki čuvala podložne je pred Turki.
 Zid grada bronast bil oklep nekoč,
 a zdaj srebrnozlate sobe HO ko grob.

S te groblje sili mi oko D dolino:
 ined laoori poslopja vaška,
 o polju gledam rjauočrno glino,
 kjer valovi zeleno klasje — —

In gledam liiše — uboge kakor soeti križ —
 na kopo zrem podéči Ji še otrók na cesii — —
 Kaj nimajo mame, Gospod?

Srce mi kroaoi,
 pa pada n mojo dušo smeh in jok
 nedolžnih teh otrók.

Daj, Jezus, nagni se nad te stoari:
 naj vzrastejo oiroci ti brezmadežni!
 Daj kmetom zlaiožiiinih dni,
 grozdoD daj vijolčasiih in belili —
 z ljubeznijo domooe te obsij!

Radiboj Rehar:

Zimska.

Božji mlini meljejo,
 belo mokco steljejo.

Angelcki se smejejo,
 se ob peči grejejo;

dušice varujejo,
 zlate zvezde kujejo ...